

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa E.S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 21 grudnia 2016 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego;**
- 3. przyznaje adwokatowi A.C. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca E. S. powołała się na istotne zagadnienie prawne, wyrażone w pytaniu, czy ogłoszenie wyroku Trybunału Konstytucyjnego we właściwym organie publikacyjnym jest równoznaczne z utratą mocy obowiązującej zakwestionowanego aktu normatywnego lub przepisu prawa wyłącznie w zakresie określonym w sentencji, czy też możliwe jest ustalenie zakresu danego wyroku przez odniesienie się do jego uzasadnienia. Wskazała przy tym, że zgodnie z sentencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, OTK-A 2012, nr 10, poz. 21, zakresem tego wyroku są objęte wszystkie osoby, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania określonego problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze

znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Niezbędne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Powołane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zagadnienie nie spełniało wskazanych wymagań.

W ujęciu abstrakcyjnym przedstawiona kwestia nie budzi wątpliwości o tyle, że utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego jego niezgodność z Konstytucją następuje w zakresie określonym w sentencji, co nie zmienia faktu, że określenie tego zakresu może wymagać zabiegów interpretacyjnych, w których pomocniczą rolę mogą uzyskać motywy rozstrzygnięcia Trybunału (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2006 r., I PK 116/05, OSNP 2006, nr 23-24, poz. 353). We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazano żadnych argumentów, które mogłyby przemawiać za odmiennym rozstrzygnięciem tego problemu.

W zestawieniu z okolicznościami sprawy przedstawione zagadnienie zmierzało natomiast w istocie jedynie do weryfikacji stanowiska procesowego skarżącej, prezentowanego w konkretnej sprawie. W skardze nie dostrzeżono przy tym, że kwestia kręgu osób objętych skutkami wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, w których przesądzono, że wyrok ten nie dotyczy osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009 r. (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015 r., III UZP 3/15, OSNP 2015, nr 10, poz. 137 i powołane tam dalsze orzecznictwo, a także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014 r., II UK 200/13, niepubl. i z dnia 11 maja 2016 r., I CSK 350/15, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., II BU 1/15, niepubl. i z dnia 5 marca 2014 r., II UK 489/13, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw